

af sine Breve havde brugt om sin Længsel efter ham. Hun havde skrevet, at hun gerne rejste Jorden tre Gange rundt for at være sammen med ham blot et eneste Minut. Han kunde huske, at han dengang havde fundet Udtrykket hysterisk overdrevent. Nu, da han selv elskede, forstod han det.

Efter en god halv Times Kørsel saae han Stationen foran sig, og lidt efter kom han forbi det lille Hus, som Hofjægermesterinden havde udset til at blive hans og Ingers Kærlighedsbo. Huset, som laa et Stykke fra Vejen ved Foden af en Bakke, var bygget i Villastil og havde en ret anselig Have, der selv nu i sin Vinternøgenhed gav Stedet et hyggeligt og indbydende Udseende. Han blev sært højtidelig stemt ved Synet. Var det muligt, at dette fremmede Hus engang skulde blive hans Hjem, at denne lille lune Rede stod der og ventede paa at gemme hans Lykke? Skulde han, der havde forbrudt sig mod alle Livets Skytsaander, engang sidde derinde bag de nu saa tomme Vinduer med Inger ved sin Side, beskærmet af de samme milde og gode Magter, han saa hovmodigt havde trodset? Skulde deres Børns Latter og Graad engang lyde herud paa Vejen fra den nu saa stille og øde Have? Og deroppe paa Bakken bagved Huset, — ja, deroppe skulde hans Forsøgsmølle rejses og maaske en Dag forkynde Verden en stor Sejr.

Da han var kommen ind i en Kupe og Toget skumplede afsted, befandt han sig ene med en lille, hvidhaaret Mand, i hvem han snart genkendte den Præst, der sammen med sin Frue havde gjort Visit hos hans Svigerforældre den Dag, han blev forlovet. Præsten, en munter og snaksom Herre, genkendte nu ogsaa ham, og der kom en Samtale i Gang.

„De er jo en Søn af afdøde Pastor Johannes Sidenius, ikke sandt? Deres Fader har jeg kun kendt løseligt; han var jo en Mand, der ikke blandede sig meget mellem sine Embedsbrødre men foretrak et Liv i virksom Tilbagetrukkenhed. Deres Moder derimod kendte jeg i mine unge Dage ganske nøje. Vi var Bysbørn — begge to fra Vejle — og nogenlunde jevnaldrende. Jeg kan se, at De ligner hende ikke saa lidt. Allerede da jeg forleden traf Dem ovre hos vore kære Blombergs, slog det mig, at der